

cum dissentire sese Io. Clericus c. l. non prodat, suam ipse mentem *Dissert. III. Commentario in Genesin præmissa* §. 2. ita declarat, ut Mo-
sen, quæ de rebus ante se gestis exponit, ex priscis Patriarcharum mo-
nimentis compilasse, & cum ætatis suæ historia connexuisse perten-
dat; in ipsis quoque *Commentariis ad Libros V. T. Historicos*, tum &
in Arte Critica passim, tanta cum *παρρησια* & licentia, corruptionis,
mendorumque *επιμαχισμῶν* sacrum insinuat, corrigit, transponit, ac emen-
dare præsumit, quanta usus nunquam fuisset, si divinæ eum origi-
nis, ac ex inspiratione profectum existimasset.

II. *Quæ ante cognita & perspecta habebant scriptores sacri, quæ-
ve ab aliis sive scripto sive ore tradita, perceperant, eorum nova quidem
inspiratione non egebant, ad cognitionem privatam, egebant tamen,
& fruebantur ad producendam scripturam Θεόπνευστον.* Scribentes
enim, non ut privati, sed ut amanuenses Dei agebant, ab ipsius influxu
& concursu immediato toti pendentes; æque uti Secretarius ea quo-
que, quæ privatim sibi noverat, ex dictantis heri ore haurit, ac in lite-
ras refert, nomine non suo, sed principis exarandas. Hinc periculo
non caret Anton. Hülsii *de authentia absoluta S. textus Hebr. cap. II.*
p. 5. inter *Θεόπνευστιαν* & *Θεοδιδασκτικαν* distinctio, quam ita declarat,
ut illam dicat, qua Dei amanuenses scribebant ejusmodi res, quæ
aliunde non constabant, quam ex solius Dei afflatu; *Θεοδιδασκτικαν* au-
tem, qua tales scribebant ac docebant infallibiliter quidem, quorum
tamen cognitionem, Deo labori & studio benedicente, aliunde habe-
bant, quam ab afflatu. Sic Johannem scribentem Apocalypsin, *Θεό-
πνευστον* fuisse, scribentem autem Evangelium, in plerisque saltem
Θεοδιδασκτικον extitisse, quatenus ea scripserit, quæ oculis suis usur-
paverat. Quo sane commento divina saltem benedictio, & ab erro-
re præmunitio, in descriptione rerum gestarum, quarum vel pars
ipsi scriptores sacri, vel oculati testes fuerunt, ipsis tribueretur, mi-
nime autem inspiratio & suggestio divina; adeoque maxima & fere
princeps historiæ Scripturæ pars infallibilis quidem, ast non
divinæ, sed humanæ saltem originis esset, nec *πᾶσα γραφή Θεό-
πνευστος* dici mereretur.

III. *Qui rerum quidem suggestionem Deo tribuunt, dispositio-
nem autem, phrasin, & stylum, hominum ingenio atque industrie re-
linquunt*